

V obou případech, poněvadž jde o změnu společenského poměru, jež se dotýká všech společníků komplementářů a komanditistů, a níž jsou tedy všichni účastněni, jest nutné, by všichni podepsali opověď a jest proto právem požadováno rejstříkovým soudem doplnění opovědi podpisem všech komanditistů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínky § 16 nesporného řízení a dodal: Současným podáním dvou opovědí o vystoupení vždy toho kterého komanditisty, z nichž žádná nebyla podepsána ostatními, nebyl nikterak nahrazen nezbytný požadavek spolupodpisů komanditistů zbývajících, bez nichž o žádné z opovědí nemohlo býti rozhodnuto.

Čís. 10116.

Forma společenstva (podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.) nehodí se pro koncesovanou živnost pohřebního ústavu.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, R I 608/30.)

Truhlářské, nákupní, výrobní a prodejní družstvo opovědělo k rejstříku též »koncesovaný pohřební ústav« jako družstevní podnik. Rejstříkový soud opověď zamítl. Důvody: Se zřetelem na nezměněný doslov firmy a na předpisy § 1 zák. o společenstvech a na nař. min. sprav. ze dne 17. ledna 1900, čís. 4 Věstníku není přípustné, by nákupní, výrobní a prodejní družstvo truhlářské provozovalo také »koncesovaný pohřební ústav« jako podnik družstevní a by se jeho členy platně stáli mohly osoby jiné, než takové, které jsou příslušníky živnosti truhlářské a v ní přímo zaměstnané pracemi truhlářského oboru, takže i usnesené dne 14. dubna 1930 změny §§ 2 a 5 stanov, ještě nezapsaných a dne 15. března 1930 přijatých členstvem, jsou podle úsudku rejstříkového soudu pro družstvo to a družstvo podle zákona čís. 70/1873 ř. zák. založené, pokud se vztahují na provoz pohřebního ústavu nepřipustné a nezpůsobilé státi se předmětem zápisu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správným, stavu věci a zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se ještě toto: Podle § 1 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. jsou družstva spolky o neuzavřeném počtu členů, které mají za účel podporovati výdělečnost nebo hospodaření svých členů společným provozováním podniku nebo poskytováním úvěru. O takové společné provozování podniku při koncesovaném pohřebním ústavu nemůže býti řeči a jest koncesovaný pohřební ústav vlastně kapitálovým podnikem, pro kterýž se družstevní forma nehodí. Proto nelze pokládati za přípustnou změnu § 2 stanov, podle níž družstvo provozovati bude koncesovanou živnost pohřebního ústavu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy a není ani stíženo zmatečností. Není tu tedy podmínek § 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čis. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno. Vzhledem k vývodům této stížnosti jest ještě dodati, že k provozu koncesované živnosti pohřebního stavu nenáleží jen dodávání rakví, po případě jiných truhlářských výrobků, nýbrž obstarávání celé řady prací, které se živností truhlářskou nemají nic společného. V tom zračí se již zřejmá odlišnost »koncesovaného pohřebního ústavu«, který podle své povahy není podnikem svépomocným, nýbrž ryze výdělečným, pro nějž se družstevní forma nehodí.

Čís. 10117.

Nepřípustnost rekursu v otázce útrat k nejvyššímu soudu týká se i rozhodnutí ve smyslu § 393 ex. ř. o otázce, zda se ohroženému vyhražuje, by žádal náhradu útrat vzešlých mu prozatímním opatřením ve spravovacím sporu na odpůrci.

Povolení prozatímního opatření za sporu není závislým na tom, by se ve sporu řádně pokračovalo, a není proto klid řízení ve spravovacím sporu na překážku povolení prozatímního opatření.

Rekurs jest po případě přípustným i do usnesení soudu, pojatému jen do důvodů.

(Rozh. ze dne 5. září 1930, R I 685/30.)

K návrhu odpůrce ohrožené strany zrušil soud první stolice prozatímní opatření soudním uschováním nákladního automobilu. Důvody: Podle usnesení ze dne 27. února 1928 bylo povoleno prozatímní opatření nejdéle na dobu do 1. března 1929. Strana ohrožená (žalobce) před uplynutím této lhůty o prodloužení prozatímního opatření vůbec nežádala, pročež odpůrce (žalovaný) navrhl, by prozatímní opatření bylo bez dalšího zrušeno, poněvadž důvody pro jeho trvání uplynutím lhůty pominuly. Strana ohrožená však tomuto návrhu odporovala, navrhuje, by bylo učiněno nové prozatímní opatření téhož druhu, poněvadž důvody jeho povolení podle stavu sporu tu dosud jsou. Soud vyslechnuv strany o návrhu strany žalované, návrhu vyhověl, neboť, nechala-li strana ohrožená lhůtu do 1. března 1929, do které nejdéle prozatímní opatření bylo povoleno, marně uplynouti a před jejím uplynutím o prodloužení prozatímního opatření vůbec nežádala, nemůže po uplynutí lhůty ani o prodloužení, tím méně snad o nové povolení prozatímního opatření žádati (§ 391, druhý odstavec, ex. ř.). Ustanovení § 391 druhý odstavec ex. ř. výslovně nařizuje zrušení buď k návrhu, nebo z úřadu. Návrhem na nové povolení prozatímního opatření z důvodů dřívějších, pro něž prozatímní opatření již jednou bylo povoleno,